

Spørgsmaal til ham om specielle Punkter, med Hensyn til hvilke det første Svar enten har bevaret Tavshed eller været utydeligt. At dette maa kunne ske er forudsat dels i Lovforslagets § 879, 1ste Stykke, naar denne Paragraf taler om yderligere Spørgsmaal til den sigtede efter Paatalemyndighedens Begæring under Forundersøgelsen, dels i § 911, der hjemler Ret for andre end Rettens Formand til under Domsforhandlingen at begære yderligere Spørgsmaal stillede, sigtende til at tydeliggøre Forklaringen. At den afhørende Dommer ogsaa af egen Drift maa kunne stille saadanne yderligere Spørgsmaal, er en Selvfølge. Flertallet finder, at der er Grund til i den Paragraf, som giver den almindelige Regel om sigtedes Afhørelse, udtrykkelig at hjemle disse, i hine specielle Paragraffer, jfr. ogsaa § 821, forudsatte yderligere Spørgsmaal angaaende enkelte Punkter, hvorom tidligere Svar have tiet eller været utydelige. Det er dette, som udtrykkes i Ændringsforslaget Nr. 270. — Ændringsforslaget Nr. 271 supplerer Slutningsreglen i § 821 paa en med Forholdets Natur stemmende Maade. Samtidig med, at al Tvang mod den sigtede til at svare opgives, gør § 821 det til Pligt for Dommeren at gøre den sigtede, der vægrer sig ved at svare eller paa anden Maade hindrer Afhørelsen, opmærksom paa, at hans Forhold kan medføre Sagens Forhaling eller vanskeliggøre Forsvaret. Men da saadant Forhold ogsaa muligvis kan faa Indflydelse paa Bevisbedømmelsen, bør Dommerens Pligt udstrækkes til ogsaa at gøre den sigtede opmærksom herpaa, naar der er Anledning dertil. Et Supplement i saa Henseende, saaledes som under Nr. 271 foreslaaet, er ogsaa en naturlig Overgang til den Henvisning, der findes i Paragraffens Slutning, til § 981, hvorefter i Underretssager, der paatales af Politimesteren, Vægringen endog kan betragtes som Vedgaaelse af Sigtelsen.

Mindretallet mener, at al fornøden Adgang til supplerende Spørgsmaal indeholdes i Lovforslagets §§ 879 og 911, og at Flertallets Ændringsforslag Nr. 270 og

271 aabne en nærliggende Fare for, at Afhøringen glider over til et inkvisitorisk Forhør.

Flertallets Ændringsforslag Nr. 272 (til § 826 i Kapitlet om Anholdelse) er grundet i den Betragtning, at den, der træffes paa fersk Gerning, straks skal staa til Ansvar for Retten og ikke kan slippe for umiddelbar Paabegyndelse af Retsfølgningen imod ham ved at ophøre med sin forbryderske Virksomhed, — en Sætning, som turde være almindelig anerkendt i fremmede Straffeprocesslove.

Til § 829 i Anholdelseskapitlet har Flertallet under Nr. 274 stillet Forslag om at lade udgaa 2det Stykke, da man finder, at de der foreskrevne Beretninger til Overanklageren om Anholdelser, der ingen Følger have haft, ville volde meget Besvær til Unytte.

Til § 835 (i Kapitel 77 om Fængsling) har Flertallet under Nr. 275 stillet 6 Ændringsforslag, af hvilke nogle vel nærmest kun have formel Betydning, men som dog alle sigte til at ændre de i Lovforslaget fastsatte, efter Flertallets Mening alt for snævert dragne Betingelser for Varetægtsfængslets Anvendelse. Tagne efter Bogstaven vilde flere af disse Betingelser kunne gøre Anvendelsen af Fængsling under Straffeprocessen næsten illusorisk. Dette gælder navnlig om den Bestemmelse, at der skal foreligge „skellig Grund til at antage“, medens der fornuftigvis ikke kan fordres mere end grundet Mistanke, og dernæst om den Betingelse med Hensyn til den ene Art af Varetægtsfængsel, at det skal oplyses, at den mistænkte er *i Færd med* at fjerne eller udslette Spor eller paavirke til urigtig Forklaring. Flertallet foreslaar her og paa andre Punkter at bringe Paragraffen i bedre Overensstemmelse med baade det ældre og yngre Kommissionsudkast og med, hvad Forholdene kræve, naar ikke Retsfølgningen skal lammes.

Mindretallet kan ikke skønne, at Lovforslagets Bestemmelser indeholde nogen saadan Fare, som Flertallet befrygter, eller gaa for vidt i at betrygge sigtede mod ugrundet og unødvendig Fængsling.